

Cơn Mưa Trên Đầu Đốc - Vũ Kỳ

Khi chiếc xe hàng quẹo qua khúc quanh vào con đường bến xe là tôi đã thấy anh ngay. Anh đứng thọc tay túi quần một mình bên cột đèn. Anh luôn luôn thọc tay túi quần dù mùa đông hay mùa hè. Anh lại cũng luôn luôn kiểm cái cột đèn để làm bạn. Có lần tôi chọc anh về chuyện thích làm bạn với cột đèn này thì anh chỉ cười, nhưng tôi biết dù làm bất cứ gì anh cũng tìm một sự hài hòa, một 'bố cục'. Tôi không hiểu gì về những cái 'bố cục' này của anh. Nhưng quả thật nhìn dáng anh đứng bên chiếc cột đèn cao nghệu, ốm nhách, bần thiêu, sứt mẻ thì tôi lại nghĩ ngay tới cái tượng gã sa môn ốm nhách đang đứng ôm bình bát khất thực anh đang khắc. Ly do không phải tại anh giống hệt cái gã sa môn. Ly do tôi nghĩ tới gã là vì nếu có gã đứng ôm bình bát bên cạnh anh và cái cột đèn cao nghệu thì không còn gì có thể tự nhiên và ...hài hòa hơn. Tôi đã nói với anh nhiều lần như vậy. Anh chỉ cười.

Chiếc xe vừa ngừng là tôi đã nhảy xuống xe, không phải vì tôi ...lạnh chanh, láu táu như mẹ tôi vẫn nói, mà vì tôi đón xe giữa đường được chú lơ xe kê cho chiếc ghế nhựa nhỏ chút xíu ngay sát cửa. Suốt dọc đường tôi đã phải bấu mấy ngón tay đến tê cứng vào chiếc thành ghế bên. Vậy mà khi điện thoại hỏi mua vé, cô bán vé đã bảo tôi là 'chỉ còn vé loại xe ...cấp cao'. Cũng may xe chật như nêm nên cái ghế nhựa của tôi chỉ lao đao chút xíu mỗi lần bác tài xế lượn xe qua khúc quanh, chứ chẳng còn chỗ để quăng tôi xuống sàn xe.

Anh đợi tôi ngay cửa xe. Anh cười bằng mắt. Anh đón tôi bằng hai tay đưa ra phía trước. Tôi đang ngần ngừ không biết có nên để anh...ôm giữa bến xe đầy người này không, thì anh đã nắm hai vai tôi, giữ ở một khoảng cách xa và cúi xuống nhìn chăm chú vào mặt tôi. Tôi đỏ mặt cúi đầu tránh ánh mắt anh và kéo anh đi. Anh còn cố nâng cằm tôi lên để ...nhìn. Tôi dụi đầu vào vai anh để trốn và thấy mặt mình nóng bừng. Tôi cũng đã biết anh đang muốn nhìn gì trên cái khuôn mặt đang đỏ hồng của tôi.

Thành phố trên cao này có mùa đông quanh năm. Bây giờ lại đang là mùa mưa. Mùa mưa thì 'ấm hơn mùa khô', anh thường nói vậy. Nhưng những ngày lạnh nhất bên đây cũng chả thấm thía gì với những 'đêm đông lạnh giá' ở nơi anh đang làm việc. Những ngày lạnh bên đây chỉ để cho người ta thích đi gần nhau hơn, chỉ để cho những cặp tình nhân có cơ đi sát vào nhau hơn.

Anh gỡ chiếc túi đeo lưng xếp lếp trên vai tôi để đeo qua vai anh. Tôi đã lấy cái tật 'gon nhẹ' của anh, dù chỉ mới có một phần thật nhỏ. Anh vẫn phục tãi 'đi đâu cũng tha cả cái nhà đi' của tôi. Anh vẫn luôn luôn nhắc tôi phải 'pack' sớm, phải 'check', phải 'double check' mỗi lần dời chỗ. Cũng tại anh có tật hay quên. Anh đã quên cái kính của anh không biết bao nhiêu lần. Có nhiều lần ở phi trường anh đã phải bắt chước người mù chữ, ký bằng dấu thập, vì không tìm thấy kính.

Thành phố trên cao này chỉ có một con đường không dốc chạy ven chiếc hồ lớn. Những con đường còn lại thì toàn là không dốc lên thì cũng dốc xuống. Hồi tôi lên đây với bố mẹ lần đầu để coi trường, tôi bị lạc ngay cái đêm đầu khi đi phố bỏ thư cho mẹ và trở về khách sạn. Cũng tại tôi ý y tưởng mọi con đường 'đều dẫn về La Mã' như nơi tôi ở. Tôi không theo con đường cũ mà leo lên cái dốc cao hơn để coi cây đào rực rỡ trên đỉnh dốc. Cái buồn cười là tôi luôn luôn nhìn thấy khách sạn, nhưng càng đi tới gần thì lại càng thấy xa hơn. Cuối cùng tôi phải kiếm điện thoại gọi cầu cứu bố.

Hôm qua anh đã dặn tôi đừng ăn sáng để lên đây ăn phở ...trưa. Hồi đêm qua, anh lại điện thoại cho tôi về vụ 'đừng ăn sáng' này sợ tôi quên. Anh cũng dặn tôi đừng ăn quà dọc đường. Anh cũng biết tôi có tật ăn vặt, và ăn ít. Anh cũng lo cho cái bụng 'hay đau lâm râm' của tôi. Anh có dặn tôi mang theo ô mai mơ ngậm ...cầm hơi. Anh vẫn nói lên cái thành phố trên cao này mà không ăn phở xe là coi như chưa biết gì về thành phố.

'Ăn phở xe đúng một thì phải ăn lúc sáng sớm', anh vừa đi vừa giảng cho tôi về phở xe. Tôi vẫn thắc mắc trong bụng là tại sao hai đứa không ăn phở trong tiệm cho ấm và lịch sự hơn là ăn phở ...xe, nhưng tôi chỉ tùm tùm cười. Anh trông lừ đừ như người nghiện thuốc, nhưng khi anh thích gì thì có trời mới cản nổi. Tôi lại cũng đã quen những cái thích khác người của anh.

Gánh phở đặt ở góc phố tương đối vắng. Gánh phở cũng rất sạch sẽ. Bát đĩa không có mỡ dính nhếch nhác như những gánh hàng rong. Bác hàng phở cũng hơi có vẻ khinh người, nhưng khi thấy anh thì như thấy ...tri âm. Đứng bên gánh phở 5 phút tôi mới 'thấm' được những lời 'bàn' của anh. Cái hơi khói bốc lên thơm mùi húng và thịt bò tái này thì chỉ ở đây mới có. Cái lò than dưới nồi phở cháy phập phùng trong cơn gió từ thung lũng lốc lên. Những miếng thịt săn hồng trên những sợi phở

trắng vừa chín tới. Tuy bát phở không phải loại phở ...xe lửa, nhưng tôi vẫn sốt qua cho anh ăn phụ hơn nửa bát. Tôi cũng vắt chanh và đổ nửa hũ ớt vào bát anh khi anh đang mãi nói chuyện với bác hàng phở.

Cơn mưa bụi đến từ lúc nào khi hai đứa leo lên dốc. Cái dốc toàn những nhà cũ xây sâu trong vườn hoa hồng. Cái dốc vắng ngắt và đẹp như trong tranh. Anh mở áo khoác khoác lên đầu và ủ quanh tôi gần kín. Tôi nép vào anh, ống quần 'ngố' của tôi vướng vào chân anh. Hai đứa đi xiêu vẹo lên dốc, vừa đi vừa cười. Tôi táy máy cạ môi vào ngực anh. Tự nhiên tôi thấy tôi đang hôn lên lồng ngực trở xương lạnh ngắt của một gã sa môn. Cái gã sa môn mà anh vẫn đeo gọt mấy năm nay. Cái gã sa môn mà anh đã sửa tới sửa lui từ mấy năm nay nên chỉ còn lớn bằng cái cán chổi. Cái áo khoác của anh cũng biến thành cái áo cà sa màu vàng nhạt. Tôi áp chặt chiếc nốt ruồi trên môi lên trái tim gã. Tôi thấy gã hồi sinh. Tôi thấy gã nóng dần. Tôi đã đánh thức gã dậy từ giấc ngủ ngàn năm.

Cơn mưa bụi tan tự lúc nào khi hai đứa lên tới đỉnh dốc. Anh vẫn che kín đầu và ủ tôi trong chiếc áo khoác. Cơn mưa chỉ là cái cớ. 'Tình yêu cũng chỉ là cái cớ', anh vẫn bắt chước ông thầy cũ nói như vậy. Tôi thấy ngực anh nóng như cái lò than dưới nồi phở. Tôi chui đầu ra khỏi chiếc áo khoác. Tự nhiên tôi thèm tụt giầy, kéo anh chạy xuống đường dốc bên kia. Chạy trên bờ cỏ lấm tấm hoa vàng. Chạy đuổi theo chiếc áo khoác của anh đang bay theo cơn gió như một con diều đứt dây.

Anh kéo tôi vào quán cà phê cuối dốc. Quán cà phê với những bộ bàn ghế bằng gỗ ấm cúng. Anh gọi cho anh một phin cà phê và cho tôi 1 cốc ca cao nóng. Tôi ôm cái cốc bằng cả hai tay uống một hơi dài. Khi tôi ngừng lên, tôi thấy anh đang ngây người nhìn miệng tôi. Tôi đỏ mặt, cúi đầu lấy lưỡi liếm những giọt ca cao còn ấm trên môi và trên chiếc nốt ruồi nhỏ. Cũng tại tôi đã đánh thức cái gã sa môn trong anh từ giấc ngủ ngàn năm. Gã đã chỉ thấy có mỗi đôi môi và chiếc nốt ruồi nhỏ của tôi khi gã thức giấc. Gã chỉ nhớ có mỗi đôi môi và chiếc nốt ruồi nhỏ của tôi một ngàn năm sau.

Anh rủ tôi ra bờ hồ ngồi che dù nhìn mưa nhưng tôi muốn đón xe về. Không phải tôi không muốn ngồi che dù nhìn mưa với anh, nhưng tôi thấy sợ. Sợ cái gã sa môn vừa thức dậy trong anh. Sợ cái gã sa môn đang vươn vai lớn lên trong tim tôi. Anh nắm chặt bàn tay tôi trước khi tôi lên xe. Cơn mưa bụi đã trở lại từ lúc nào, nhưng hai đứa chẳng nghĩ đến cái áo khoác. Anh nói thật nhỏ, tôi cũng không phân biệt được tiếng anh hay tiếng mưa: 'Nhớ take care EM hộ anh.'. Khi nói anh vẫn chăm chú nhìn vào chiếc nốt ruồi nhỏ trên môi tôi. Chiếc nốt ruồi đã ướt vì những giọt mưa bụi.